

Valentin Popovici

*Luați cu voi... puțin leac alinător, și puțină miere,
mirodenii, smirnă, fisticuri și migdale.*

Geneza 43:12

Caietul nr. 1

1.

Iacov a rămas singur

„Iacov însă a rămas singur. Atunci un om s-a luptat cu el până în revărsatul zorilor”. (Geneza 32:24).

În noaptea aceea s-a întâmplat în viața lui Iacov ceva miraculos: Scriptura ne spune, „Iacov a rămas singur”. Demult nu mai rămăsese singur, ca să se cerceteze pe el însuși, să-și pună întrebări și tot el să-și răspundă, să-L simtă pe Dumnezeu aproape, chiar enigmatic, neînțeles, misterios, dar aproape. De când fugise de-acasă, din noaptea aceea de demult la Betel, când a visat o scară rezemată de pământ cu vârful până la cer și cu îngerii lui Dumnezeu care se suiau până sus și veneau iarăși lângă el, din noaptea aceea de demult, n-a mai vrut să fie singur. I-a fost frică să rămână singur. S-a înconjurat de familia unchiului său Laban, de familia lui care s-a înmulțit rapid, și-a căutat un rost în munca frenetică la câmp, în gălăgia de la turme, printre lucrători, oricum și orice, dar să nu fie singur. Și acum, după ce și-a trecut familia și avutul peste pâraul Iaboc, s-a întors înapoi să vadă ce mai avea de luat din tabără. Și de data aceasta nu mai e nimeni cu el. Locul e gol, corturile strânse, e liniște, nu se aude decât clipocitul apei din vad, și Iacov rămâne încremenit: E singur!

Și era noapte. Singurătatea poate fi periculoasă. Nălucile sinistre ale lui van Gogh se nasc în noaptea singurătății, se adună în sufletul chinuit de coșmarul nepotolit al păcatelor care se războiesc în fiecare dintre noi. Singurătatea poate fi distrugătoare atunci când lumea gândurilor negre și întunecate ajung să domine firea lipsită de o candelă a speranței. Iacov a rămas singur, și era noapte. De ce s-a întors înapoi?

„Atunci un om s-a luptat cu el până în revărsatul zorilor”. Iacov era singur, și totuși nu era singur. Când s-a întors Iacov să vadă ce mai era de luat din tabăra mutată peste Iaboc, el venea de fapt la o întâlnire. Singurătatea avea să-i devină cea mai mare binecuvântare, să-i fie momentul descoperirii destinului, clipa umplută de slava feței lui Dumnezeu. Căci „omul” acela învăluit în camuflajul întunericului, cel care părea să-i fie dușmanul care-l urmărise toată viața, și de care Iacov se ferea, și pe care-i era teamă să-l întâlnească, omul acela era chiar Domnul care îl aștepta acolo ca să-i dea binecuvântarea.

Acesta e tabloul luptelor noastre, doina clipelor de agonie când rămânem singuri, și când dintr-odată, surprinzător, chiar înfricoșător, ne întâlnim cu Dumnezeu. Și avem nebunia să ne luptăm cu El, pentru că ni se arată „ca un om”. Și, cine poate spune cât de lungă e noaptea neuitată a luptelor noastre până se revărsă zorile?

2.

Răsărit de soare la Peniel

„Răsărea soarele când a trecut pe lângă Peniel. Însă Iacov șchiopăta din coapsă” (Geneza 32:31).

Crizele din viața noastră sunt trepte pe care Dumnezeu le folosește ca să ne ridice mai sus, mai aproape de El.

A fost acolo o luptă. Greu de explicat, aproape imposibil, dar înțelegem că lupta a fost între Iacov și Dumnezeu. Dumnezeu, într-o arătare simplă, nu în figura Celui ce tronează imperial de pe un tron al gloriei, ci într-o arătare teandrică uimitor de umană. Este aici ceva duios în dragostea care Îl face pe Domnul să ia asemănarea noastră ca să se lase atins de noi, chiar lovit de noi atunci când avem patima să luptăm împotriva Lui. Oare nu e aceasta gloria Crucii Domnului Isus Hristos? Străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre, pentru ca prin rănile Lui să fim noi tămăduiți!

Dacă a fost o luptă, mă întreb, și cred că e logic să mă întreb, cine a câștigat? Mi se pare că Domnul n-a venit să câștige o luptă, să-Și arate puterea pumnilor Lui, ci să-L schimbe pe Iacov. Și atunci, aș spune că oricum Domnul a câștigat. El întotdeauna câștigă, Își împlinește planul. Dar Iacov? Iacov a câștigat și el. Însă biruința lui Iacov s-a întâmplat când nu s-a mai luptat împotriva Domnului, ci s-a atârnat de El, s-a rezemat de Domnul.

Se lumina înspre răsărit, și „*omul acela a zis: «Lasă-mă să plec!»*”. Deci Iacov se ținea agățat de Domnul. Iacov, cu durerea șoldului rupt dintr-o lovitură primită la urmă, s-a văzut biruit, a recunoscut pe Cel cu care luptase, și I-a cerut binecuvântarea. Dar n-a căpătat-o așa cum se aștepta.

Întâi, adu-ți aminte cine ești. „*Omul acela i-a zis: «Cum îți este numele?» «Iacov», a răspuns el.*” Îmi închipui o pauză lungă în conversația dintre ei. *Iacov*, cel care ține de călcâi, cel care vrea să se afirme, cel ce vrea să fie aplaudat, cel care face orice numai să ajungă în față! *Iacov*, cel fără scrupule, oportunistul, cel ce caută profit și avantaj din orice. *Iacov*, cel care se luptă să arate cine este el... Și lui Iacov, parcă prima oară în viață, îi este rușine de numele pe care-l poartă.

Și apoi, nu uita cine trebuie să fi. „*Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel (Cel ce luptă cu Dumnezeu)*”. De acum ești Israel, cel care ai de luptat luptele lui Dumnezeu, cel care trebuie să te lupți ca să arăți Cine este Dumnezeu! Și lui Iacov i s-a părut că deodată vede strălucirea feței Celui cu care se luptase. Peniel! Fața lui Dumnezeu!

Răsărea soarele, ca și lui Petru după ultimul cântat al cocoșului. Era o nouă zi, și Iacov era un om nou. Dar șchiopăta din coapsă. Și, ca să nu uite niciodată noaptea aceea, a șchiopătat toată viața.

3.

Un popor al bucuriei

„Ci vă veți bucura și vă veți veseli, pe vecie, pentru cele ce voi face. Căci voi preface Ierusalimul în veselie, și pe poporul lui în bucurie.” (Isaia 65:18).

Așa cum aș stoarce un burete și ar curge apa din el, tot așa versetul acesta e plin de bucuria pe care o naște lucrarea lui Dumnezeu. „Vă veți bucura și vă veți veseli.” — Repetarea în Sfânta Scriptură denotă o subliniere, o exclamare accentuată. Ce va face Domnul, lucrarea Sa, va aduce în poporul Său o mare bucurie, o bucurie negrăită și strălucită.

„...Pentru cele ce voi face!”. Verbul „a face” din versetul acesta este „barah,” întocmai ca în Geneza 1:1, când Dumnezeu din nimic, din ce nu exista înainte, a creat cerurile și pământul. Dumnezeu va face ceva nou, ceva care nu e o reparație, nu e o modificare de structură, nu e o cârpeală de pingele. Ce va face Dumnezeu e ceva complet nou.

„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (II Cor. 5:17). „Căci în Hristos Isus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă” (Galateni 6:15). Mântuirea prin credința în Domnul Isus Hristos aduce o înnoire a sufletului nostru. Făptura nouă este o creație a lui Dumnezeu care aparține unei lumi noi, și face parte deja dintr-o Împărăție glorioasă și veșnică. Privind lucrarea aceasta a Domnului, ni se umple inima de bucurie. Cântăm cu lacrimi de mulțumire cântările bucuriei chiar și atunci când suntem loviți de dușmani și apăsați de poverile vieții, fiindcă am fost creați pentru o altă lume, pentru un univers al frumuseții și gloriei lui Dumnezeu.

După unul din eșecurile sale în alegeri, Abraham Lincoln spunea: „Mă simt ca un copil care s-a înțepat cu piciorul într-un ghimpe: Sunt prea mare ca să plâng, și mă doare prea tare ca să râd...” Așa suntem și noi de multe ori în frământările dureroase ale vieții. Dar deosebirea este că, în inima noastră avem întodeauna bucurie. Rода Duhului în noi crește mereu bucuria. E un izvor nesecat. Chiar și prin cele mai crunte prigoane, Domnul Isus ne îndeamnă: „Bucurați-vă și veseliți-vă!” (Matei 5:12).

„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou...” scria de pe Patmos apostolul Ioan. Și mai mult, „Am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei” (Apoc. 21:1-2). Dacă se cobora din cer, de la Dumnezeu, înseamnă că Ierusalimul cel nou este deja acolo, unde Domnul a spus că Se duce să ne pregătească un loc. Făgăduința Domnului este deja împlinită, chiar dacă nu se vede încă. Iată de ce poporul lui Dumnezeu este un popor al bucuriei: Ne-am împlântat ancora în Stânca neclintită a veșniciei!

4.

O cărare strălucitoare

„Dar cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei.” (Proverbe 4:18).

În textul acesta din Proverbe, versetele anterioare descriu un scenariu sumbru. E vorba de cărarea celor răi, a celor ce mânâncă o pâine nelegiuită. Există oameni răi care parcă nu sunt fericiți până nu fac pe alții nefericiți: „căci ei nu dorm dacă n-au făcut răul, le piere somnul dacă nu fac pe cineva să cadă...” (v. 16). Îndemnul înțeleptului este să nu avem de-a face cu așa oameni. „Nu intra pe cărarea celor nelegiuiți: ferește-te de ea...” (v.14-15). Aceasta este cărarea întunecoasă a faptelor rele și mârșave ale păcatului. Calea aceasta este ca întunericul gros, urât, răătăcitor.

De altă parte, cărarea sfinților este ca lumina. Lumina strălucitoare.

Lumina care luminează și pe alții.

Lev Tolstoi a fost cel mai mare scriitor al Rusiei. Deși făcea parte dintr-o familie nobilă, studiind Biblia și fiind convins de autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu, a scris împotriva bogaților și a bogățiilor lor, împotriva materialismului și împotriva violenței din partea statului. De aceea, unii l-au numit anarhist, anti-statal. Lenin l-a numit „nebulun”. Dar Tolstoi luase principiile din Scriptură, și a încercat să trăiască după ele.

Unul din eseurile lui Lev Tolstoi, „*Împărăția lui Dumnezeu este în voi,*” a căzut în mâinile unui tânăr Mahatma Gandhi în 1909, care a început o corespondență cu romancierul rus. Corespondența a durat doar un an fiindcă în 1910 Tolstoy a murit. Dar Tolstoi, fiind unul din gânditorii ruși care a propagat non-violența bazat pe învățăturile Sfintelor Scripturi, a schimbat întreaga filosofie a lui Gandhi. Gandhi, la rândul lui, a influențat gândirea lui Martin Luther King Jr., prin care au avut loc schimbări mari și radicale în istoria Statelor Unite. Același Tolstoi, prin scrierile sale, a mai influențat viața arhiepiscopului Desmond Tutu în Africa de Sud, și i-a înrădăcinat convingerea că nu există pace fără să fie iertare, nu există bucurie fără înfrățire. Același Tolstoi a schimbat gândirea unui revoluționar arestat și închis timp de 27 de ani, Nelson Mandela, care după ce a ieșit de pe insula Robin a ajuns prim ministru al Africii de Sud, dar nu ca revoluționar răzbnător și vărsător de sânge, ci ca omul păcii și al împăcării într-o țară sfâșiată de ură. Și când ne gândim că atunci când Tolstoi și-a luat desaga plecând de pe moșiile de la Iasnaia-Poliana ca să umble pe drumurile sărăciei, lumea spunea că nu mai are minte, că a înnebunit. Dar cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare.

Mă întreb, cum e lumina de pe cărarea mea?

5.

Să nu vi se tulbure inima ?

*„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine.”
(Ioan 14:1)*

Am bătut la ușă și nu mi-a răspuns nimeni. Am apăsat pe clanță și ușa s-a deschis. Era un apartament modest la demisol. Venisem să-i spun câteva cuvinte unui frate de credință a cărui copil murise în România. De un an și ceva era rupt de familie, și acum vestea aceasta îngrozitoare îl zdrobise de tot. Am deschis o altă ușă, și iată-l pe marginea patului. Plângea. M-am așezat tăcut lângă el, și n-am mai avut nici un cuvânt. Simțeam că nu pot să vorbesc. Am stat o vreme unul lângă altul, și am plâns amândoi. Atâta tot: am plâns. A fost atunci o rugăciune, dar numai cu lacrimi. A fost acolo o mângâiere, dar fără vorbe. Și am simțit că lângă noi era Însuși Hristos Domnul, a stat și n-a spus nici El nimic. A stat doar cu noi și a plâns.

Cuvintele Domnului Isus înscrise la Ioan 14:1 sunt bine cunoscute: „*Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine.*” Atunci când le-a rostit, Domnul Isus era în preajma răstignirii. Umbra crucii se ridica înaintea Lui cu toată apăsarea îngrozitoare a păcatelor noastre asupra Lui. Și tocmai El le spunea ucenicilor să nu se tulbure. Să aibă încredere în El.

Ce mi se pare uimitor e că în capitolele anterioare, evanghelistul Ioan a observat starea Domnului Isus care era apăsătoare, plină de tulburare. Și faptul acesta este remarcabil. El Însuși era tulburat. El, Medicul care ne vindecă tulburările noastre, era El Însuși rănit, simțea cum arde tulburarea. Iată unul din textele la care mă refer:

În Betania, lângă mormântul lui Lazăr, în fața lacrimilor Mariei, Domnul S-a tulburat. „*Isus, când a văzut-o plângând, pe ea și pe Iudeii care veniseră cu ea, S-a înfiorat în duhul Lui, și S-a tulburat*” (Ioan 11:33). Același lucru îl găsim în versetul 38. Tabloul morții unui prieten L-a înfiorat pe Domnul. Durerea altora i-a zdrobit și Lui inima. El e Domnul vieții, și, deși știa că urmează să-l readucă la viață pe Lazăr, senzația morții L-a durut cumplit, o simțea din plin.

Așa scrie: Domnul Isus S-a înfiorat în duhul Lui și S-a tulburat...

Dacă n-ar fi fost El Însuși tulburat, n-ar fi fost în stare să ne spună „Să nu vi se tulbure inima...” A trecut pe aici, pe unde trecem noi. A simțit din plin durerea și tăișul otrăvit al săgeților din valea necazurilor. „și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia” (Evrei 7:26). Câteodată mă apucă plânsul, când sunt lovit de săgețile acelea; rănile dor, ustură, dar nu găsesc altă mângâiere mai dulce decât să știu că El e lângă mine, și plânge aici cu mine.

6.

Școala în care dez-învățăm

„Nimeni să nu se înșele: Dacă cineva dintre voi se crede înțelept în felul veacului acestuia, să se facă nebun, ca să ajungă înțelept.” (I Corinteni 3:18).

Filologii spun că ar fi mai ușor pentru cineva să învețe o limbă străină, dacă ar uita limba pe care o vorbește de obicei. Argumentul acestora este simplu, explicând că atunci când ne-am născut n-am știut să vorbim, și am învățat limba mamei foarte ușor, natural, fără lecții de declinare și sintaxă, fără să urmărim reguli gramaticale, ci pe nesimțite, am ajuns să vorbim.

E ca și cum, ce știm ne împiedică să învățăm ce nu știm! Uneori oftăm și spunem: „Am atâtea de învățat,” când de fapt, poate ar trebui să spunem, „Am atâtea de dez-învățat...”

Mântuitorul a spus în Luca 10:21, *„Tată, Doamne al cerului și al pământului; Te laud pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, fiindcă așa ai găsit cu cale Tu.”* Ce înseamnă să descoperi ceva pruncilor, copiilor? Nu oare să înveți pe cei care nu știu nimic? Până și Dumnezeu alege să învețe pe cei care n-au un bagaj de cunoștințe acumulate în școli, din obiceiuri, din tradiții de tot felul, fiindcă acestea pot fi greutăți în a învăța, și chiar piedici. Adâncă taină! *„Adevărat vă spun că, oricine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un copilăș, cu nici un chip nu va intra în ea!”* (Marcu 10:15).

Nicodim, care era un fruntaș al iudeilor, avea mai multe de scos din cunoștințele lui, decât de adăugat. El, înțeleptul, întreba: „Cum se poate așa ceva?” Iar niște slugi din Cana Galileii, cărora Domnul le-a spus să umple vasele, este scris că *„le-au umplut până sus.”* N-au înțeles, nici n-au întrebat, dar au ascultat. Nu mă refer aici la „a uita”, deși aceasta este o parte din a „dez-învăța”, ci la „a nu ști”. Apostolul Pavel scria, *„Doresc să fiți înțelepți în ce privește binele, și proști în ce privește răul”* (Romani 16:19). Decât să ști minciunile și hoția și crima, decât să fi expert în toate relele de pe lume, mai bine să cunoști harul lui Dumnezeu și să umbli în lumină. Dumnezeu a făcut drumul pocăinței să fie simplu, nu complicat, altfel numai cei care au capul mare, filozofii și învățații lumii, ar fi în stare să meargă spre Cer, iar mulțimea omenirii, oamenii săraci și simpli, n-ar cunoaște Calea.

Umilința e dureroasă pentru firea omenească a mândriei. *„Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespul de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu”* (Filipeni 3:8). După ce m-am chinuit să adun, acum trebuie să arunc. Altfel nu învăț nimic. În școala vieții lecția cea mai grea este aceea în care trebuie să șterg ce-am învățat.

Doamne, ce mult am de șters, să dez-învăț. Și nu mi-e ușor deloc...

7.

Ceva mai bun pentru noi

„... pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi.” (Evrei 11:40)

Vreau să ies din interpretarea strict teologică a acestui text, și să deapăn o fotografie din albumul inimii. Știu că aici textul se referă la faptul că cei din vechime Îl aveau pe Hristos în făgăduințe, noi Îl avem în împlinirea lor. Ei Îl aveau în umbra lucrurilor viitoare, noi Îl avem în realitatea harului. Ei Îl iubeau pentru că aveau promisiunile, noi fiindcă avem Duhul slavei în noi.

Dar sună atât de frumos cuvintele, „Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi!” — mai ales că le trăim în fiecare zi, încât mă opresc la ele.

...S-a întâmplat demult. Cunosc o familie care a trebuit să-și împacheteze tot ce avea în trei valize, și să pornească la drum, să se rupă de biserica iubită, de prieteni, de rude, fiindcă erau alungați din oraș (și ce frumos era orașul acela!) prin ordin guvernamental. Erau considerați oameni periculoși, nedoriți, marcați pentru anihilare, fiindcă au trăit curat, fără compromisuri. Văd și acum gara aceea plină cu frați și surori care fluturau batistele albe, cu ochii înlăcrimați, și privirile îndreptate spre trenul care îi fura pe cei iubiți ai lor ca să-i poarte spre undeva, nimeni nu știa unde, poate spre câmpia Bărăganului, poate spre temniță, poate... numai Dumnezeu știa unde.

E un tablou pe care îl păstrez și-l mai șterg de praf din când în când, pentru că n-am crezut că se va repeta, acolo departe, și mai târziu pe un alt continent peste ape, de fiecare dată cu lovituri mai dureroase, mai sălbaticе. Dar de fiecare dată desnodământul n-a fost hotărât de agenții care aveau în mâini pumnalul urii, ci de Dumnezeu Proniatorul, Păzitorul și Păstrătorul celor ce-L iubesc.

Romani 8:28 — se împlinește ca-ntr-o lume de minuni ale lui Dumnezeu. „Pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi...”

Priveau, sărmanii, în ceasul acela de seară pe geamul trenului, și dealurile se grăbeau să-i salute și să dispară ca fantomele în urmă și în umbră. Ce gânduri le treceau prin minte? Unde mergem? Ce va fi cu noi? Vom avea mâine un pat să dormim undeva? Vom avea o pâine? Dar veneau și întrebări mult mai grele, Unde e Dumnezeu în toate acestea? De ce îngăduie pe cei răi să prospere? Este El cu adevărat în control?

Poate așa se simțea și apostolul Pavel când mărturisea, „suntem vorbiți de rău, am ajuns ca gunoiul lumii acesteia, ca lepădătura tuturor” (I Corinteni 4:13), sau mai târziu, când își aducea aminte de osteneli, temnițe, lovituri, primejdii de moarte. Dar în orice parte privesc știu că toate se întâmplă fiindcă Dumnezeu are în vedere ceva mai bun pentru noi!

8.

Cine își iubește viața, o va pierde

„Cine își iubește viața, o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică” (Ioan 12:25).

„Niște greci dintre cei ce se suiseră să se închine la praznic s-au apropiat de Filip, care era din Betsaida Galileii, l-au rugat și au zis: „Domnule, am vrea să vedem pe Isus!” (Ioan 12:20-21). Multe nu cunoaștem despre grecii aceia. De unde erau? Câți erau? Ce meserie aveau? Știm că erau ne-evrei, dar veniseră la praznicul evreilor. Erau din altă parte a lumii, dar erau la Ierusalim. Mai știm că erau căutători de înțelepciune, de adevăr. Știm că auziseră despre Domnul Isus, fiindcă au cerut să-L vadă. Dar nu știm dacă doar auziseră despre El sau L-au auzit undeva când predica? Oricum, știa destul ca să fie aprinși de dorința ca să-L mai vadă, să-I vorbească.

Ce doreau să-I spună? Au intervenit prin Filip, fiindcă acesta era din Betsaida, orașul cosmopolit unde era un amestec de neamuri, și desigur, Filip vorbea bine grecește. Probabil au vrut să-I ceară Domnului Isus să treacă în Grecia unde cu siguranță învățăturile Lui aveau să fie primite cu aplauze. Nu știm exact, dar se pare că grecii aceștia au venit cu o ofertă foarte avantajoasă. Atena era orașul culturii, nu Ierusalimul. Limba greacă era limba imperiului, nu aramaica. Grecia era țara filozofiei, nu Iudeia. Ca să se întindă Evanghelia, Domnul Isus mai bine s-ar fi dus în Grecia, nu să stea la marginea imperiului într-o țărișoară înrobită, cu oameni săraci, cum era țara evreilor. Dacă pentru aceasta veniseră să-L vadă pe Domnul, desigur, Filip și Andrei ar fi spus că oferta grecilor avea merite deosebite.

Nici nu știm dacă Domnul Isus a vorbit cu grecii aceia. Dar văzuse în venirea lor ceva periculos: oferta lor însemna ocolirea Crucii! Ne dăm seama de aceasta din răspunsul Domnului, când El amintește ceasul proslăvirii, adică răstignirea Sa, și vorbește de grăunțele care trebuie să moară ca să aducă roadă. Cu ocazia aceasta spune El: „Acum sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice?... Tată izbăvește-Mă de ceasul acesta?... Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta!” (Ioan 12:27).

Sufletul Lui era tulburat! De ce? Perspectiva păcatelor noastre asupra Sa, era îngrozitoare. El, Cel sfânt, să ia murdăriile noastre abjecte? El, Cel preaslăvit să ajungă gunoi? Atotputernicul să fie disprețuit și părăsit? Îngrozitor! Cred însă că sufletul Lui era tulburat și din cauza unei perspective dulci ca otrava, aceea de a fi ocolită Crucea. Când Mântuitorul a descoperit mârșăvia ispitei, și când a spus că preferă orice pierdere în schimbul ascultării de Tatăl, Tatăl a aplaudat spunând: „L-am proslăvit și-L voi mai proslăvi!” Iată secretul bucuriei: Nu aplauzele lumii, ci aplauzele Tatălui!

9.

De partea luminoasă a norului

*„El s-a așezat între tabăra Egiptenilor și tabăra lui Israel.
Norul acesta de o parte era întunecos, iar de cealaltă lumina
noaptea” (Exodul 14:20).*

Îngerul Domnului, Malak Elohim, are înțelesul mistic în care e cuprins Însuși Domnul nostru Isus Hristos înainte de întrupare, fiindcă la Exod 13:21, este scris că „Domnul mergea înaintea lor într-un stâlp de nor ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă și ziua și noaptea”. Deci Domnul mergea înaintea lui Israel.

Îngerul Domnului Și-a schimbat locul. De data aceasta, Prezența lui Dumnezeu era vizibilă, și pentru israeliți și pentru egipteni, dar cât de diferit!

Din fața taberei lui Israel S-a mutat în spatele taberei. O mișcare strategică importantă. Mutându-se între tabăra lui Israel și cea egipteană norul a avut un dublu rol. Pentru israeliți a fost un paravan ca să nu-i vadă pe egiptenii care veneau ca o vijelie împotriva lor din spate. Chiar numai priveliștea egiptenilor ar fi creat panică între evrei, dar era norul care îi oprea să privească oștirea dușmană. Când israeliții se uitau înapoi, în loc să-i vadă pe egipteni, vedeau norul, „stâlpul de nor” care-i acoperea ca o pătură. Și norul era de partea lui Israel plin de lumină, ca un reflector puternic care le lumina din înălțime drumul în timpul nopții. Nu era timp de pierdut, și Israel trebuia să se grăbească, să meargă și ziua și noaptea.

De partea cealaltă, norul era întunecos. Egiptenii nu vedeau pe cine urmăreau. Era o armată care gonea orbește fără să știe unde erau cei după care alergau. Nu vedeau înaintea decât o beznă neagră de care nu se puteau apropia. Și chiar dacă egiptenii ar fi aruncat săgeți împotriva lui Israel, săgețile ar fi lovit norul, și norul acesta, un stâlp de nor, ar fi absorbit toate loviturile vrăjmașului.

Pentru Israel, Domnul era lumină, călăuzire, zid de apărare. „Domnul este lumina și mântuirea mea; de cine să mă tem?” (Psalmul 27:1).

Pentru Egipteni, același nor era întuneric, derută, pierzare. „Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării” (II Cor. 4:3).

O, binecuvântata și glorioasa parte luminoasă a norului! Aceasta e partea harului, a îndurării lui Dumnezeu. Frați iubiți, suntem sub protecția Domnului nostru Isus Hristos care ne apără de toți dușmanii, și de duhurile rele care vor să ne distrugă, și de păcatul care vrea să aducă blestem peste noi, și de influența lumii care vrea să ne biruiască. „Eu Însumi — zice Domnul — voi fi un zid de foc de jur împrejurul lui” (Zaharia 2:5).

Vreau să umblu toată viața în partea luminoasă a norului!

10.

Vremea potrivită

„Căci El zice: La vremea potrivită te-am ascultat, în ziua mântuirii te-am ajutat. Iată că acum este vremea potrivită, iată că acum este ziua mântuirii...” (II Corinteni 6:2).

Apostolul Pavel scria efesenilor: „Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele!” (Efeseni 5:16). Cuvântul folosit aici pentru „vreme” este „*ton kairon*”, care înseamnă timp, dar nu ca timpul dat de ceas, adică ora și minutul, un timp oarecare în depănarea vremii, ci înseamnă *timp oportun*, timp potrivit pentru ceva, pentru o lucrare, ocazia cea mai bună pentru misiune. Deci „Răscumpărați vremea” poate fi tradus literal astfel: „Cheltuiți orice (Răscumpărați!), ca să vă procurați și să folosiți timpul oportun pentru misiune (Vremea!), fiindcă altfel, vă cheltuiți viața în zadar.”

„*Ton Kairon*” e un timp special, o vreme unică, un moment care trece ca un fulger. Când pescarul aruncă undița în apă, are timp destul, să citească ziarul, să discute cu alții, dar nu face altceva decât așteaptă o clipă potrivită, clipa când să simtă zmucitura undiței. Clipa aceea este împlinirea așteptării, e momentul acțiunii, e clipa potrivită. Dacă pierde momentul acela, dacă e neatent, degeaba pescuiește. Apostolul ne îndeamnă să fim atenți la clipele din viața noastră; „vremea posibilităților” „*ton kairon*”, nu apare des, fiindcă zilele sunt rele. De aceea, atenție, „*umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți*” (v.15). Au o inimă înțeleaptă cei ce-și numără bine zilele (Ps. 90:12), își fac socoteala și caută vremea misiunilor, vor să aibe un timp al rodniceii în Împărăția lui Dumnezeu.

Există un timp potrivit pentru mântuire: *ASTĂZI*. Iată că acum este vremea potrivită, iată că acum este ziua mântuirii. Dumnezeu nu promite mântuirea celor care vin la El mâine sau poimâine, sau săptămâna viitoare, sau luna viitoare. Cuvântul spune: „*Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inima...*” Proorocul Ieremia spunea cu jale: „*Secerișul a trecut, vara s-a isprăvit, și noi tot nu suntem mântuiți!*” (Ier. 8:20). Aceasta e starea tristă a unor oameni care au avut un timp de mântuire, dar nu l-au folosit.

Răscumpărați vremea! Poate e un moment al iubirii, al unei vorbe de mângâiere, al unui cuvânt cu miera harului. Nu-l pierde!

Poate e un moment al mărturiei, și lângă tine e cineva care așteaptă un cuvânt de îndrumare pe calea mântuirii. Nu-l pierde!

Poate e un moment al iertării, și cine știe dacă te mai întâlnești cu el vreodată în viață? Nu-l pierde!

Poate e un moment al răbdării, când ți se încearcă blândețea și bunătatea, și trebuie să taci și să înghiți. Nu-l pierde!

Din momentele acestea se țese veșnicia!

11.

David era obosit

„Filistenii au pornit iarăși cu război împotriva lui Israel. David s-a pogorât cu slujitorii lui, și a luptat împotriva filistenilor. David era obosit.” (2 Samuel 21:15)

Astăzi mă simt obosit. Nu din lipsă de vitamine; soția are grijă să mi le dea în fiecare zi. Simt o oboseală sufletească. Poate e bombardamentul de atacuri împotriva mea, ca și cum se despică o piatră la picătura care cade ritmic peste ea. Poate e dezamăgirea care a venit ca o umbră peste mine, și pe care, desigur, a simțit-o și Mântuitorul când zicea, „*unul din voi Mă va vinde!*” — și ce durere poate fi mai mare? Sau poate e sentimentul că nu mai pot ține sabia ca altădată (sau, poate n-am dormit bine azi-noapte).

David era obosit. Și tocmai atunci au pornit filistenii cu război împotriva lui Israel. Știe cel rău când să atace. Ahitofel, sfetnicul trădător, îl sfătuia pe Absalom să dea atacul când era noapte, pe neașteptate, și în momentul când David era obosit (2 Sam. 17:1-2). Ce mârșav e dușmanul!

Oricum, există posibilitatea să fim oboșiți. La Galateni 6:9, apostolul scrie: „*Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală.*” Întâi ne spune să nu obosim, și apoi ne spune că e pericol să cădem de oboseală. Să ne pregătim pentru examen, dar să știm că s-ar putea să cădem la examen. Să ne pregătim de drum, dar să știm că e pericol mare să n-ajungem la destinație. Gândul acesta mi se pare înfricoșător (mai ales astăzi, când mă simt obosit).

Și deodată, îmi apare un alt cuvânt: „*De aceea, fiindcă avem slujba aceasta, după îndurarea pe care am căpătat-o, noi nu cădem de oboseală*” (2 Corinteni 4:1). Care e secretul? Este aici un „*De aceea*” — o concluzie luminoasă la versetul dinainte care spune că noi privim slava Domnului și suntem schimbați prin Duhul Lui. Deci secretul este la Cine privim.

Un alt „*de aceea*” îl găsesc la 2 Corinteni 4:16, „*De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinlăuntru se înnoiește din zi în zi.*” Și aici e tot o privire fiindcă în versetul dinainte e scris: „*Căci toate aceste lucruri se petrec în folosul vostru...*” Iar la Evrei 12:3, scrie: „*Uitați-vă, deci, cu luare aminte la Cel ce a suferit... pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre.*” Învăț mereu secretul acesta, să mă uit la Domnul.

Dar mai este un secret: „*Abișai, fiul Țeruei, a venit în ajutorul lui David*” (2 Sam. 21:17). Avem un Ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi: Dumnezeu care este adăpostul și sprijinul nostru, Hristos care a murit pentru noi, Duhul Său care S-a alipit de sufletul nostru atât de fragil și obosit!

Și deja parcă mi-a trecut oboseala...

12.

Jertfa lui Dumnezeu

„Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeu, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită” (Psalmul 51:17).

Desigur, Psalmul acesta este Psalmul unui păcătos care se pocăiește. Dar e în același timp un Psalm profetic, mesianic.

Traducerea foarte potrivită aici, este și versiunea folosită în bisericile ortodoxe, care sună astfel: „**Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă și smerită Dumnezeu n-o va urgisi**”. Psalmistul David folosește de fapt pluralul cuvântului „zebah” (jertfă), deci poate fi tradus, „jertfele”. Dar este bine tradus și cu singularul, fiindcă aici în limba ebraică pluralul denotă un singular majestic, grandios. Și versetul acesta se referă la „Jertfa cea mare”, jertfa așteptată, pregătită și plăcută lui Dumnezeu.

Jertfa cea mare a lui Dumnezeu!

Privim aici nu doar jertfele care sunt plăcute înaintea Lui, bine primite de El, ci Jertfa aceea unică pe care o aduce El Însuși, Jertfa care este chiar El Însuși! Ne întrebăm atunci, Cum se poate așa ceva? Dumnezeu Se aduce pe Sine ca jertfă, Se pune Însuși înaintea Sa, și Se umple de tresăltarea plăcerii împlinite? Interpretarea aceasta (după tradiția rabinică) are rădăcini hristice, duce până la Jertfa cea mare, în care Mielul lui Dumnezeu, Domnul nostru Isus Hristos, a fost junghiat, răstignit pe crucea de la Golgota. „*Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața*”, spunea Mântuitorul (Ioan 10:17).

În sânul Dumnezeirii Fiul a simțit palpația dorinței Tatălui ca omenirea căzută în fărădelege să fie răscumpărată, și pentru că nu s-a găsit nici o altă jertfă atât de curată pentru Dumnezeu ca preț de ispășire a păcatelor noastre, Fiul S-a ridicat și a spus: Mă duc Eu! „*Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!*” (Ps. 40:7, Evrei 10:7). Și a fost o Golgotă, a fost o Cruce, a fost o agonie a junghierii Mielului, și Fiul „*S-a dat pe Sine Însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți*” (I Timotei 2:6).

Jertfa cea mare a lui Dumnezeu este Isus Hristos, Domnul nostru!

S-a întrupat ca să fie om ca și noi. S-a învelit în haina omenească a trupului de fire din pământ, ca să poată aduce o jertfă, ca să-Și poată vărsa sângele pentru noi, ca să poată împlini voia Tatălui. S-a dezbrăcat de glorie și S-a îmbrăcat în umilință. A dat jos hlămida regalității Sale infinite, atotstăpâne, dumnezeiești, ca să ia asupra Lui haina slăbiciunii unui trup de carne, de molecule umane. A dorit Dumnezeu să aibe El Însuși o inimă omenească, o inimă atât de fragilă și sensibilă, încât să-I fie zdrobită.

Drumul nostru spre Sfânta sfințelor este prin inima aceasta zdrobită a Domnului. Calea este poteca sângelui Său vărsat pentru noi!

13.

Când sunt slab, atunci sunt tare

„De aceea, simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare.” (II Corinteni 12:10).

Există în firea noastră pământească o dorință puternică de a fi tari, mai mari, în controlul situațiilor, admirați și aplaudați de alții. Așa a fost la ucenicii Domnului Isus când se întrebau între ei, *Cine este mai mare?* Erau în școala smereniei, a Celui care era smerit cu inima și blând în umblarea Sa de Miel al lui Dumnezeu, iar ei se certau pentru scaune și epoleți, și fiecare dorea să fie mai mare decât ceilalți. Ca și atunci, microbul acesta diavolesc e periculos între ucenici. Boala aceasta paralizează Trupul lui Hristos, aduce lupte de partide, ruperi și sciziuni.

Apostolul Pavel, ajuns de acum un predicator bătrân, și-a deschis inima și comoara experienței personale în fața celor din Corint. Parcă ar fi vrut să spună mai multe despre succesele predicilor lui, despre lumina experiențelor trăite, să descrie zefirul senin al celui de-al treilea cer în care a fost răpit, să vorbească despre zarea curată de lumină în care nu știa dacă era în trup sau eliberat de fire, lucrurile pe care le-a auzit atunci în Raiul lui Dumnezeu, și câte altele... Dar, nu. Nu vrea să vorbească despre gloriile care nu se pot rosti și nici înțelege. El vine și spune simplu, emoționant: *„Nu mă voi lăuda decât cu slăbiciunile mele.”* Apostolul Pavel ne dă secretul puterii, izvorul energiilor din viața sa, și ne spune: Secretul puterii este slăbiciunea! Și eu am vrut, ca și voi, să fiu tare, să am putere, să ajung cineva... dar am învățat că puterea este numai în Dumnezeu, și, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine, eu a trebuit să fiu slab, să fiu prigonit, defăimat, batjocorit. Și Domnul mi-a spus: *„Puterea Mea în slăbiciuni este făcută desăvârșită!”*

Lecciónia aceasta e grea! Adică, mă refer la simțământul de „plăcere” în slăbiciuni, atunci când sunt cel mai mic, nu cel mai mare; în defăimări, atunci când se propagă minciuni pe seama mea; plăcere în nevoi, atunci când sunt așa de sărac încât să nu știu dacă mai am la prânz o felie de pâine pe masă; în prigoniri, atunci când pietrele cad asupra mea, sau când nuiaua ustură cumplit; în strâmtorări, atunci când vezi numai epava speranțelor, sau neputința bolilor... Pentru Hristos — din cauza Lui, pentru Numele Lui!

Cine a plâns cu Domnul în Ghețimani, nu mai vrea prăjiturile de la masa lui Caiafa. Cine a trecut pe la Calvar și L-a privit pe Domnul Isus răstignit pe cruce, nu mai bea otrava mândriei. Așa cum parfumul din vasul de alabastru a umplut toată casa numai după ce vasul a fost spart, așa cum energiile atomice se dezlănțuie doar când atomul e spart, la fel puterea lui Dumnezeu se arată în noi când am ajuns slabi, fără putere. Noi nimic, și El totul!

14.

Iată cum se va face iertarea

„Și iată cum se va face iertarea: Când se va vesti iertarea în cinstea Domnului, orice creditor care va fi împrumutat pe aproapele său, să-i ierte împrumutul...” (Deutr. 15:2)

La fiecare șapte ani în Israel era anul iertării datoriilor. Ca să fie în țară binecuvântare, trebuia să fie un an de iertare. Ciudată lege, dar frumoasă! Întâi, Dumnezeu a poruncit celor care aveau din belșug, să ajute pe cei săraci împrumutându-i cu bani (Deutr. 15:7), și apoi le-a dat poruncă, să le șteargă datoria în anul sabatic. În același capitol, Dumnezeu a dat câteva precizări. Socotind că în anul al șaselea, rămânea doar un an de plată, ispita la cei bogați era să nu mai dea împrumuturi, fiindcă ieșeau cu pierdere enormă. Și Dumnezeu i-a avertizat: „*Vezi să nu fii așa de rău să zici, Ah se apropie anul al șaptelea, și nu mai dau nimic...*” Ci să dai, și nu cu părere de rău (v. 9,10). „*Deci, cine știe să facă bine și nu face, săvârșește un păcat!*” (Iacov 4:17).

Anul sabatic era oglinda harului iertării păcatelor noastre. Dumnezeu ne-a iertat în Hristos toate păcatele noastre; dar noi, cum ne comportăm față de cei care ne-au jignit, sau ne-au lovit, sau ne dușmănesc?

Se spune că la bătrânețe, Thomas Jefferson a cerut să fie primit ca membru într-o biserică, și păstorul bisericii l-a cercetat pe Jefferson în legătură cu viața sa de credință. La urmă i-a pus o întrebare grea:

— Generale, mai am o întrebare pe care sunt dator să ți-o pun: Ai putea spune sincer că ți-ai iertat toți dușmanii?

Întrebarea avea în vedere multe lupte, dueluri, amărăciuni și conflicte personale pe care le avusese Thomas Jefferson în viața lui furtunoasă.

După un moment tăcut de gândire, Jefferson a răspuns:

— Pe dușmanii mei politici îi pot ierta, dar pe cei care s-au luptat împotriva mea când îmi slujeam țara, și care m-au asuprit când luptam pentru apărarea țării, și care au aruncat cuvinte de rușine împotriva soției mele, Reverend doctor, îmi pare rău, dar nu pot să-i iert...

Predicatorul l-a privit pe Jefferson în față și i-a spus că nici un credincios care are în inima lui sentimente de ură și neiertare împotriva cuiva, nu poate să-și mărturisească sincer credința cu un cuget curat. Din nou s-a făcut liniște între cei doi. Și apoi bătrânul general și om de stat a spus smerit:

— Chiar dacă simt că nu pot, mă rog din inimă ca Milostivul Dumnezeu să mă ajute să-i iert pe toți dușmanii care s-au luptat împotriva mea.

Atunci, predicatorul a deschis registrul bisericii și i-a scris numele.

„Și ne iartă nouă păcatele noastre, fiindcă și noi iertăm oricui ne este dator...” (Luca 11:4). Trăiesc în har, sunt în anul al șaptelea. Doamne, ajută-mă să arunc la gunoi toată lista datornicilor mei.

15.

Odăile, cu cât erau mai sus...

„Odăile, cu cât erau mai sus, cu atât erau mai încăpătoare, și te sui ai la ele ocolind, căci te sui ai împrejurul casei pe o scară șerpuitoare...” (Ezechiel 41:7).

Chiar detaliile arhitecturale au în Biblie înțelesuri spirituale. Urcând pe scara șerpuită înspre etajul cel mai de sus, versetul acesta spune ceva uimitor: cu cât urci, camerele sunt mai mari. Ai pornit de la niște camere mici, înguste, întunecate, și cu cât urci, camerele devin mai largi, mai încăpătoare, mai luminoase, mai frumoase.

Cântarea noastră ne pune întrebarea: „*Te ridici sau te cobori? Te întreb de două ori: Te ridici sau te cobori?*”— Doamne, ajută-ne să vrem să urcăm mereu mai aproape de Tine!

Camerele de sus sunt mai frumoase, mai pline de lumină. Un om cu o dragoste săracă locuiește în camerele de jos. Trebuie să urce mai sus. Și cu cât urcă mai sus, dragostea lui crește, cuprinde pe mai mulți, e gata să ajute pe mai mulți, să-i înțeleagă și să-i îndrăgească. *Odăile, cu cât erau mai sus, cu atât erau mai încăpătoare.*

Urcușul nu e ușor. Cere efort, sfortare, chiar durere. Dar cu cât urcăm mai sus e mai multă lumină. Și, cu toată oboseala, ai vrea să urci mai sus, și mai sus, fiindcă e din ce în ce mai frumos! „*Domnul să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste unii față de alții, și față de toți...*” (I Tes. 3:12). Vai, ce camere mici sunt jos, camerele acelea unde egoismul te face să nu mai vrei pe nimeni lângă tine! Dar sus, îi poți aduce pe toți ai tăi în harul Domnului. Femeia Rahav și-a adus toată familia în casa ei de lângă zidul Ierihonului.

Jos, în camerele înguste, ne îngrijorăm de orice ni se întâmplă, inima se sperie ușor la fiecare zgomot, fiindcă sunt camerele mici și întunecate. Dar mai sus, în camerele acelea încăpătoare de lângă inima lui Dumnezeu, e pace, o pace a harului revărsat fără măsură. Cina Domnului a avut loc în „*camera de sus*”. Acolo Domnul Isus, chiar în umbra crucii, le spunea ucenicilor: „*Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte*” (Ioan 14:27).

Priveliștea de sus e grandioasă, panoramică, spectaculoasă. Credeam că jos văd bine și lucrurile păreau interesante, dar de sus văd ceva mult mai frumos. Lui Moise, Domnul i-a zis: „*Iată un loc lângă Mine; vei sta pe stâncă*” (Exod 33:21). Ce har! Să stai lângă Domnul, să ai siguranța stâncii, și să vezi ce vede Domnul... De sus perspectiva e diferită față de etajele de jos. Orizontul este mult mai larg. *Odăile, cu cât erau mai sus, cu atât erau mai încăpătoare.*

„*Îndurarea, pacea și dragostea să vă fie înmulțite!*” (Iuda 2).

16.

Și-a venit în fire

„Și-a venit în fire și a zis: „Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici!” (Luca 15:17).

Adoniram Judson (1788-1850), care a slujit ca misionar baptist în Burma aproape 40 de ani, a crescut în casa parohială a bisericii congregaționale unde tatăl său era păstor, în Malden, nu departe de Boston. La 16 ani a plecat la universitate, și acolo s-a împrietenit cu un coleg foarte bun la carte, Jacob Eames. Erau prieteni dar foarte diferiți. Judson era credincios, Eames era ateu. Dese ori Eames batjocorea credința lui Judson, și având o personalitate mai puternică l-a făcut pe Judson să renunțe la credință. Eames devenise modelul de viață pentru Judson. Câtă durere au simțit părinții când au aflat că fiul lor, pe care l-au crescut în frica de Dumnezeu, a ajuns să nu mai creadă. „Nu vă înșelați,” zice Scriptura, „tovărășiile rele strică obiceiurile bune” (I Cor. 15:33). Le-a mai rămas părinților să se roage, și Dumnezeu să lucreze.

La 21 de ani Judson s-a mutat la New York unde și-a găsit o slujbă într-o editură. Apoi, auzind că înspre vestul frontierei americane erau slujbe bine plătite, și-a pus șeaua la cal și a pornit spre vest. Într-o seară a poposit la un hotel. Hangiul i-a spus:

— Mai am o singură cameră, dar este cam gălăgioasă, fiindcă în camera de alături este un tânăr foarte bolnav.

Judson era prea obosit ca să mai caute alt loc, așa că a luat cheia și s-a culcat acolo. Dar peste noapte, au început zgomotele din camera vecină. Întâi, zgomotul tusei, apoi strigătele înfiorătoare, bătăi cu pumnul în masă, scaune aruncate, și țipete cu blesteme. Cu greu a reușit Judson să adoarmă.

Dimineața, deslegându-și calul pentru plecare, l-a întrebat pe hangiul, despre cel din camera alăturată:

— Nu știi? Am crezut că ai auzit. Tânărul a murit azi-noapte. A murit înspre dimineață. Foarte tânăr, mare păcat. S-a prăpădit, săracul, după ce a făcut atâta școală... Era cam de vârsta dumitale. A terminat la Universitatea Brown?

Era aceeași universitate unde studiasse și Judson, așa că a întrebat:

— Cum se numea cel care a murit?

— Jacob Eames, a răspuns hangiul.

Judson a rămas ca trăznit. Cel pe care-l admirase și care era modelul vieții lui, a murit în zbierete și blesteme îngrozitoare. „Și-a venit în fire...” Nu i-a mai trebuit vestul frontierei americane, nici banii, nici aurul. S-a întors acasă. Curând și-a predat viața Domnului, și în 1821 împreună cu soția sa a pornit peste mări și țări, ca misionar în Burma.

17.

Prin rănilor Lui suntem tămăduiți

„Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Isaia 53:5).

Era seara Cinei, când Domnul Isus a spus ucenicilor despre vânzarea trădătoare a unuia dintre ei. *„Isus S-a tulburat în duhul Lui, a mărturisit și a zis: Adevărat, adevărat, vă spun, că unul din voi Mă va vinde”* (Ioan 13:21).

Prietenul Lui era vânzătorul. Desigur I-a trecut prin minte Domnului Isus Hristos textul din Psalmul 41:9, *„Chiar și acela cu care trăiam în pace, în care îmi puneam încrederea și care mânca din pâinea mea, ridică și el călcâiul împotriva mea...”* Până acum cuvintele acestea erau o cântare, o doină tristă, un vers de psalm. Acum sunt o sabie care intră în inimă. Simțământul trădării! Durerosul și cumplitul simțământ al trădării...

Prietenul Lui era trădător, mincinos vânzător. Cel ce era lângă El la masă, în locul de cinste al celor mai apropiați, era un om cu două fețe. Prieten dușman. Tovarăș vrășmaș. Frate vânzător.

Și Mântuitorul S-a tulburat în duhul Lui. Era rănit în cele mai duiioase sentimente. Dragoste călcată în picioare. Iubire cântărită pe arginți.

El a fost străpuns nu numai de cuiele Crucii, nu numai de spinii coroanei apăsate pe cap, nu numai de sulita romană. Au fost răni adânci care L-au tulburat mereu. O, dacă nu L-aș vedea pe Domnul cu lacrimi în ochi în Betania, trâmurând de durere în fața umbrei crucii, sau uitându-se trist în urma lui Iuda care ieșea afară, în noapte, în întunecime, — n-aș înțelege nici medicamentul vindecător al rănilor Sale. Pentru că după toate acestea, El vine și ne spune nouă: *„Să nu vi se turbure inima.”*

Dar, Doamne, simțim trădarea prietenilor cum arde în suflet ca un jar în miriște..., și să nu ne tulburăm?

Ne doare atunci când toate planurile ni se prăbușesc, și din visuri nu rămâne decât cenușă. Și să nu ne tulburăm?

Și cine poate să stea fără simțământul cumplit de risipă lângă un sicriu? Îmi închid ochii și prin minte îmi trec amintirile, fotografiile dragi, cu atâta râs și bucurie, cu atâta viață și frumusețe... Mi-i deschid, și totul în față e rece, palid, fără viață. Cum să nu ne tulburăm, Doamne?

Parcă simt cum mă atinge liniștit, și-mi spune: *„Știu, ce simți. Îți cunosc inima. Și eu am trăit aceleași simțăminte ca tine. Am trecut prin valea umbrei morții. Fii liniștit! Încrede-te în Mine...”*

Da, El e Medicul care ne vindecă, fiindcă și El a fost rănit ca și noi. Chiar și azi, El este Batjocoritul, lovitul, rănitul. Dar *„prin rănilor Lui suntem tămăduiți”*. Balsam mai bun ca acesta nu există.

18.

Un moment irecuperabil

*„Un cuvânt spus la vremea potrivită, este ca niște mere din aur într-un coșuleț din argint.”
(Proverbe 25:11)*

În autobiografia sa, „Așa cum sunt” evanghelistul Billy Graham are un pasaj mișcător, conversația cu John Kennedy, la puțin timp după alegeri.

. . . În drum înapoi spre casa lui Kennedy, noul președinte ales al Americii, a oprit mașina și s-a întors spre mine:

— Crezi în venirea a doua a lui Isus Hristos?, m-a întrebat.

— Sigur că da.

— Poți să-mi spui dacă biserica mea crede în ea?

— Sigur, este în Credeul bisericii.

— Da, dar n-o predică, la ce folos? Nu ne spune nimeni despre venirea Lui. Aș vrea să știu mai multe despre subiectul acesta.

I-am explicat că Biblia declară clar că Isus Hristos a venit prima oară și a murit pe cruce, a înviat și a promis că va veni a doua oară. „Numai atunci,” i-am spus eu, „vom avea o pace permanentă pe pământ.”

— Foarte interesant, a spus el uitându-se pierdut afară. Aș dori să vorbim mai mult despre subiectul acesta cândva, spuse el și porni mașina mai departe.

După câțiva ani, ne-am întâlnit din nou, la Prânzul de Rugăciune Național în 1963. Mă prinsese o răceală puternică. După ce am spus ce aveam de spus, și după ce președintele și-a ținut cuvântarea lui, am plecat împreună spre mașină, după cum ne era obiceiul. La marginea trotuarului, s-a întors spre mine.

— Billy, vreau să vii cu mine în mașină la Casa Albă. Aș vrea să discutăm ceva.

— Domnule președinte, sunt gripat,” am protestat eu, „și n-aș vrea să vă dau microbul. Am putea să vorbim altă dată?”

Era frig, începuse să ningă, și eu tremuram acolo fiindcă n-aveam paltonul cu mine.

— Desigur..., altădată! spuse el înțelegător.

Dar nu ne-am mai întâlnit niciodată.

În anul acela Kennedy a fost asasinat. Parcă îl văd și acum: a stat îngândurat și a ezitat o clipă, și apoi mi-a spus încet: „Desigur, altădată...”

Momentul acela mă urmărește și azi. Ce avea de gând să-mi spună, să se destăinuie? Poate trebuia să merg cu el la Casa Albă. A fost atunci un moment pierdut, irecuperabil. (*închei citatul din carte*)

Momente irecuperabile... Oare câte avem și noi în cartea amintirilor !

19.

Du-te de te ascunde

Căpeteniile i-au zis lui Baruc: „Du-te de te ascunde, tu și Ieremia, ca să nu știe nimeni unde sunteți” (Ieremia 36:19).

După cum reformatorul Martin Luher a fost ascuns la castelul din Wartburg în 1521, și acolo a tradus Noul Testament în limba germană, la noi Dumitru Cornilescu s-a retras în castelul de la Stăncești, și acolo a tradus Biblia în limba cursivă românească.

S-a întâmplat cam așa... Prințesa Rallu Calimachi, soția președintelui Camerei Conservatoare a României, bine-cunoscutul pe atunci Pașcani Cantacuzino, aflându-se la Geneva, în Elveția, a primit un calendar scris de un student la teologie pe nume Dumitru Cornilescu. Întorcându-se în țară, prințesa Calimachi l-a căutat pe Cornilescu și în discuția lor acesta i-a mărturisit că ar dori să traducă întreaga Biblie într-o versiune nouă, cursivă. „Dar tocmai acesta este și gândul meu”, i-a răspuns ea. Și-a amintit că avea o sumă de bani moștenită de la mama ei, bani pe care îi consacrase răspândirii Bibliei în popor, dar nu-i folosise fiindcă se gândea că oamenii nu vor înțelege limbajul arhaic din strană. S-au mirat atunci că Dumnezeu le pusese gândul traducerii Bibliei în inima lor fără ca să știe unul de celălalt. Ce minunat lucrează Dumnezeu! Cornilescu avea talentul de a traduce, și prințesa avea banii pentru lucrare.

În 1916 Dumitru Cornilescu a absolvit Facultatea de Teologie din București, și a fost ordonat (hirotonisit) în catedrala din Huși, de episcopul Nicodim, mai târziu mitropolit al Moldovei și patriarh al României. Dar a doua zi după ordinare, Dumitru Cornilescu a renunțat la obligațiile față de Biserica Ortodoxă, pentru a-și putea continua marea lui pasiune, traducerea Bibliei. Și, ca să nu fie împiedicat de nici o altă activitate, Dumitru Cornilescu a părăsit forfota lumii un timp de cinci ani, și s-a retras la castelul prințesei Calimachi de pe moșia Stăncești, județul Botoșani, unde a lucrat cuvânt cu cuvânt, pagină cu pagină, la o capodoperă a harului lui Dumnezeu.

Erau anii Primului Război Mondial. România era prinsă în mișcările de trupe și vărsarea de sânge cum nu se mai văzuseră până atunci. Dar undeva, într-o chilie din castelul de la Stăncești, era un alt război și mai cumplit, un război pentru viitorul spiritual al poporului de limbă românească.

În anul 1921 Biblia în traducerea Cornilescu, a văzut lumina tiparului. A fost atunci o biruință a lui Dumnezeu, și prin Biblia aceasta un popor întreg a primit un dar de o valoare inestimabilă, Biblia în limbajul comun și totodată poetic, vorbit pe stradă și totodată simțit în inimă. Prin Biblia aceasta Dumnezeu a deschis pentru milioane de suflete Porțile Raiului.

20.

O greutate veșnică de slavă

*„Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă”
(II Corinteni 4:17).*

Apostolul Pavel pune în cumpănă, de o parte întristările, pe care le numește ușoare, de o clipă, trecătoare, ca să știm că oricât ar fi de mari necazurile noastre nu pot fi comparate cu ce pune Dumnezeu în partea cealaltă. În talerul veșniciei, Dumnezeu pune ceva valoros, fără egal, o greutate veșnică de slavă.

În 1529 Dieta din Speyers a Ligii Germane a hotărât să pornească prigoana împotriva tuturor anabapțiștilor. Menno Simons, cel care îi organizase pe frați, — înrudiți cu noi întru credință și viață de sfințenie (mai târziu s-au numit menoniți) — scrie despre anabapțiștii din vremea lui:

„Pe unii i-au dus la spânzurătoare; pe alții i-au torturat în chinuri inumane, imposibil de descris, i-au sugrumat în piețele publice legați la stâlpi. Pe alții i-au prăjit și i-au ars de vii. Pe alții i-au tăiat cu sabia în bucăți, iar trupurile lor le-au lăsat să fie mâncate de păsări. Alți sfinți au pribegit din loc în loc, în sărăcie, fără case, asaltați de necazuri, prin munți și păduri, ascunși în găurile și peșterile pământului. Au fost fugăriți cu tot cu familiile lor din oraș în oraș, din țară în țară. Suntem urâți, batjocoriți, luați în râs, și omorâți.”

În cronica aceasta a lui Menno Simons, el scrie că în vremea lui au fost uciși în felul descris mai sus mii de frați de credință. Apoi, tot el continuă:

„Nimeni nu le-a putut luat din suflete comoara vieții lor. Focul sacru al lui Dumnezeu era în ei. Au suferit bucușii fiind gata să-și piardă viața mai degrabă decât să-și piardă credința. Cum se explică acest curaj îngeresc? Ei au băut din izvorul care țâșnește din sfântul locaș al locuințelor Celui Preaînalt. Da, au băut din apa vieții. Și-au întins corturile nu aici pe pământ, ci în colinele de slavă ale veșniciei. Iar lucrurile de jos, de aici de pe pământ, au ajuns doar umbre. Au fost atrași de puterea lui Dumnezeu lângă El în slavă, până acolo că n-au mai vrut să știe nimic altceva, n-au mai căutat nimic altceva, n-au mai dorit nimic altceva, și n-au iubit nimic mai mult, decât pe Dumnezeu singur! Și în mijlocul chinurilor au avut mai multă răbdare și fericire decât călăii care-i torturau.”

Când recitesc pagini de felul acesta îmi scot încălțăminte din picioare. Apostolul Pavel scria cu mâna tremurândă: „Totuși, în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit!”

Recitesc paginile acestea îngălbenite de vreme, cronica strămoșilor mei, și-mi pun întrebarea, „Ce vor citi despre noi stră-stră-nepoții noștri? Ce eroism de credință le transmitem ca moștenire?”

21.

Am poruncit corbilor să te hrănească

*„Vei bea apă din pârâu, și am poruncit corbilor să te hrănească acolo”
(I Împărați 17:4).*

O scurtă ilustrație dintr-o carte „*Ilie*”, scrisă de Howard Hendricks.

Cunosc o familie în care tatăl a simțit chemarea să lucreze în câmpul Evangheliei. Așa că și-a vândut (de fapt, în pierdere) prăvălia pe care o avea, și a început lucrarea de misiune. Dar lucrurile n-au fost așa cum se aștepta, și problemele financiare s-au îngrămădit peste el. Într-o seară, la clipele de citire a Bibliei în familie, înainte de rugăciune, Tim, cel mai mic dintre cei patru băieți ai familiei, a întrebat:

- Tată, crezi că Domnul Isus s-ar supăra dacă i-aș cere o cămașă?
- Nu, nu cred că s-ar supăra, i-a răspuns tatăl.

Așa că au scris în caietul cu cereri de rugăciune, „Cămașă nouă pentru Tim”. În fiecare seară în rugăciunea lui Tim, era și cererea lui să capete o cămașă. O cămașă de măsura șapte! Așa s-au rugat câteva săptămâni.

Într-o zi, mama a primit un telefon de la proprietarul unei prăvălii de haine din centrul orașului Dallas:

— Doamnă, am încheiat inventarul și știu că aveți patru băieți. M-am gândit că avem ceva care vă interesează. Nu doriți gratis câteva cămăși?

— Ce măsură aveți? a întrebat mama, puțin sfioasă ca să nu pară nepotrivită întrebarea.

— Măsura șapte. Avem douăsprezece cămăși de măsura șapte pe care putem să vi le dăm.

Vă întreb, ce-ați fi făcut cu ele? Poate unii le-ați fi pus într-un raft să le dați copilului a doua zi. Dar părinții aceștia au procedat diferit.

În seara aceea, ca de obicei Tim a spus:

- Mami, să nu uităm să ne rugăm pentru cămașa mea...
- Nu trebuie să mai cerem cămașa; Dumnezeu ți-a ascultat rugăciunea.
- Mami, glumești?

L-a trimis în camera de alături pe un alt băiat, Tom, așa cum vorbise cu el mai dinainte, și Tom a venit cu o cămașă nouă și a pus-o pe masă. Ochii micuțului Tim sclipeau de bucurie. Dar frățiorul lui a venit cu încă o cămașă, și a pus-o pe masă, și încă una, și încă una, până pe masă erau douăsprezece cămăși. Tim acum credea că Dumnezeu și-a deschis o prăvălie de cămăși...

Undeva azi e un tânăr, care e convins că există un Dumnezeu în ceruri Căruia îi pasă de cămașa unui copil sărac și îi ascultă rugăciunea.

...Mare minune! Dumnezeu are și azi corbi care Îl ascultă! Dar, oare nu ne vorbește și nouă?

22.

Fără scurtături

„Acolo se va croi o cale, un drum, care se va numi Calea cea Sfântă: nici un om necurat nu va trece pe ea, ci va fi numai pentru cei sfinți...” (Isaia 35:8)

Când eram mai tânăr, obișnuiam să merg în excursii la munte. Mi-a plăcut munții, peisajele care se deschid după fiecare culme, văile adânci, lacurile alpine curate ca niște perle sclipitoare, vârfurile crenelate ca niște ziduri de cetăți, în Bucegi, în Făgăraș, la Bicaz, Retezat, sau Apuseni.

Îmi aduc aminte că într-un an, încă nu era vară, niște seminariști au aranjat câteva zile să meargă în Bucegi, și fiindcă trebuiau să lipsească de la cursuri o zi, au cerut voie directorului seminarului, care era tatăl meu, să-i lase, și cred că m-au folosit ca pion de influență, fiindcă i-au cerut să mă lase și pe mine să merg cu ei. Era prin 1955. A fost o excursie pe care n-am s-o uit niciodată. Am ajuns la Bușteni și trebuia să luăm traseul până sus la cruce, la Caraiman. Parcă Nelu Dan spune: Ce-ar fi s-o luăm pe scurtătură? Urcăm pieptiș pe Valea Jepilor. N-avem traseu, n-avem cărare, dar ajungem sus în jumătate de timp...” Așa am făcut, am luat-o pe Valea Jepilor. La fiecare pas Buștenii jos se făceau din ce în ce mai mici, iar toată Valea Prahovei devenea din ce în ce mai îndepărtată. Dar și pericolele erau din ce în ce mai mari. Când am ajuns sus, eram toți morți de oboseală, și mirați că am scăpat toți teferi. Iar, unul dintre noi, Tibi Graur cred, spune: „Mi se pare că și pe traseul normal ar fi fost la fel de frumos, și nu eram așa de obosiți!”

Adevărul este că ne plac scurtăturile în viață. E ceva în noi care ne cheamă să încercăm ceva diferit, neconvențional, ceva care să ne satisfacă curiozitatea copilăriei din noi, cu toate bucuriile noilor descoperiri.

Ne plac scurtăturile când mergem la cumpărături. Ne uităm ce prețuri sunt reduse, chilipirul care să fie ceva diferit de prețul normal, ca să ne lăudăm prietenilor că am cumpărat mai ieftin ca toți.

Ne plac scurtăturile, când circulăm cu mașina. Ne uităm după drumul cel mai rapid, mai direct, mai ieftin.

Ne plac scurtăturile. La școală, studenții vor cât mai repede să termine școala, își aglomerează programul.

Dar drumul către Cer nu are scurtături. La Proverbe 14:12 scrie: „Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte.” Apostolul Petru spunea categoric: „În nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fie mântuiți!”

Domnul Isus i-a spus lui Toma: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața!” (Ioan 14:6). Calea vieții este prin Domnul Isus Hristos. Numai prin El.

Renunț la scurtături, și aleg Calea Domnului, Calea cea strâmtă și sfântă!

23.

Cât despre mine, eu și casa mea...

*„... Cât despre mine, eu și casa mea
vom sluji Domnului”
(Iosua 24:15).*

Biserica lui Hristos Domnul este o familie a dragostei, o familie sfântă, o familie a păcii și bucuriei, în care trebuie să se vadă frumusețea de glorie a Feței Mântuitorului nostru Isus Hristos. Diavolul luptă din răsuputeri să distrugă armonia din biserică.

Familia celor credincioși, de asemenea, trebuie să fie un colț de rai aici pe pământ, un crâmpel de Paradis, o poiană a bucuriilor lui Dumnezeu.

Am avut nu demult experiența tristă să fiu defăimat și împrășcat cu noroi de niște oameni care desigur nu mă cunosc, care s-au apucat să spună minciuni despre mine, deși îi iubesc și mă rog pentru ei. Știu că voi suferi toată viața din cauza minciunilor spuse. Dar m-am uitat atunci atent să văd ochii copiilor mei, să știu ce e în inima lor: Mă cunosc ei cu adevărat sau nu? Au înțeles oare cine sunt; fiindcă am stat împreună sub același acoperiș, l-au cunoscut ei pe tatăl lor? Au înțeles oare că pentru mine nu contează aplauzele unora (deși ispita e mare), nici ocările altora (cu toate că și ispita aceasta e grea), ci contează pentru mine suprem dragostea de Dumnezeu și credința neclintită în El, că vreau să mă cheltui pe mine însumi ca să-mi împlinesc cu devotament slujba și chemarea pe care am simțit-o din partea Lui, și că nu-mi doresc decât să rămân curat, și odată, la sfârșitul drumului, să aud din partea lui Dumnezeu (nu a oamenilor) cuvintele, „*Bine, rob bun și credincios!*”

Lubiții mei! Am crescut fără televizor, fără filme, fără video-games, fără Nintendo, fără Internet. Tot ce aveam în casă, în apartamentul mic în care trăiam cu tata și mama, cu fratele meu Laurian și cu sora mea Ronela, din ce s-ar putea zice „entertainment”, era un aparat de radio vechi și mare, rusec, la care auzeam câteodată Europa liberă sau Vocea Americii, și care deasupra avea un ac de gramofon la care ascultam niște discuri cu Paul Robeson și mai târziu Beverly Shea. Ar spune cineva, ce copilărie e asta? Cu ce vă petreceți timpul? O... aveam timp să stăm împreună. Aveam timp să râdem, să vorbim unii cu alții, să ne rugăm în casă, aveam timp să ne uităm unii la alții și să ne spunem visurile, bucuriile. O da, și mai aveam în casă un pian. Ce bucurii erau în jurul pianului, când stăteam cu toții și cântam, și nu ne plictiseam niciodată. Eram o familie.

Iosua da, a fost mare general. A fost mare strateg. Mare conducător. Dar pentru mine personal, îl consider mare și pentru cuvintele pe care le-a spus în câmpia de la Sihem, în fața seminișilor lui Israel: „Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului...”

24.

Mai dulci decât mierea

*„Ce dulci sunt cuvintele Tale pentru cerul gurii mele!
Mai dulci decât mierea în gura mea...”(Psalmul
119:103).*

Ar trebui să vorbesc despre Sfânta Scriptură, fiindcă la ea se referă David. Dar mă gândesc la producătoarele de miere, la albine. E binecunoscută legenda în care Solomon ar fi fost întrebat despre două buchete de flori: Fără să te apropii de flori, spune care flori sunt reale și care sunt artificiale? Cele de hârtie acoperite cu ceară păreau la fel de adevărate. Solomon însă a deschis fereastra să intre câteva albine, și acestea s-au dus la florile adevărate, niciuna nu s-a dus la florile de hârtie.

În Sfânta Scriptură este scris despre miere. Canaanul era o țară în care curgea lapte și miere (Exod 3:8), atâta miere că se prelingea pe pământ ((I Sam.14:25). David la Mahanaim a primit din partea celor care-l iubeau miere, unt și brânză de vaci (II Sam. 17:29). Desigur, lui David i-a plăcut mierea, fiindcă scrie că învățăturile Domnului sunt mai dulci decât mierea (Psalmul 19:10 și 119:103). Ioan Botezătorul, în meniul său foarte straniu, avea lăcuste și miere sălbatecă (Matei 3:4). Iar Domnul Isus, după înviere a mâncat pește cu miere (Luca 24:42).

Multe putem învăța de la albine. Există albine lucrătoare și altele care sunt trântori. Se deosebesc foarte mult . Dar, mă uit la cele lucrătoare:

Întâi, albinele lucrătoare lucrează. Unele adună nectar și într-o oră cercetează vreo 400 de flori pentru o picătură de miere. Altele fac ceara pentru faguri. Altele iau ceara și o modelează în cămăruțe hexagonale (și fără lecții de matematică!). Alte albine sunt vânturătoare: acestea stau lângă urdiniș și dau din aripi pentru ca stupul să aibă aer condiționat, altfel s-ar topi toată ceara înăuntru. Altele sunt doici și au grijă de albinuțele nou născute. Iar altele sunt albine santinele, care păzesc stupul de insecte străine. Toate lucrează. Fiecare își are departamentul ei de lucru.

Apoi, albinele țin casa curată. În timp ce unele fac ceara și zidărițele întocmesc fagurii, sunt unele care doar mătură. Mătură gunoiul de pe jos din stup și îl dau afară. Scot frunzele, nisipul. Mierea trebuie să fie curată, și nu poate fi curată într-un stup murdar. Când intră un gândac sau melc, sau o insectă, vin cele de apărare și le izolează, le învelesc în ceară și imediat sunt date afară. Dacă ar sta în stup, ar fi acolo infecție și boală.

Aș mai adăuga un lucru: *Albinele sunt unite și lucrează pentru stup,* pentru comunitatea lor într-un singur scop, să producă miere. Cât de mici, cât de neînsemnate, dar lucrează mulțumite că pot strânge împreună un strop de miere. Ce lecție frumoasă ne dă Dumnezeu! Și... dulce!

25.

O comoară de mânie

„Dar, cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu” (Romani 2:5).

O acumulare de mânie divină, din cauza împietririi inimii? Ce groaznic!

Karl Marx a fost în tinerețe creștin. Adică, un fel de creștin. Deși evreu, tatăl său trecuse la creștinism pentru a-și păstra clientela prăvăliei din oraș. Prima lucrare scrisă de Marx n-a fost a unuia care se lupta împotriva lui Dumnezeu. Titlul lucrării era *„Unitatea creștinilor în Hristos conform textului din Ioan 15:1-14”*. Iată un citat din acest referat: „Uniunea cu Hristos o găsim într-o părtășie și o trăire cu El, și în faptul că pe El trebuie să-L avem înaintea ochilor și a vieții noastre în mod permanent. Mai mult chiar: Fiindcă suntem stăpâniți de o dragoste atât de mare, cea mai mare iubire posibilă, îi iubim și pe frații noștri cu care trăim.” După terminarea liceului, în 1841, a intrat în cercurile socialiste atee. Și iată ce scrie al doilea Marx, cel cu inima împietrită: „Aș vrea să mă răzbum împotriva Celui care domnește în înălțime.” În 1837 îi scria tatălui său: „Capacul de pe chivot a căzut. Sfânta sfințelor e pentru mine goală, și trebuie să pun alți dumnezei în ea.” Iar mai târziu, împins de duhul de răzvrătire care amintește de mândria luciferică din Isaia 14:13, Marx scria o poezie: *„Îmi voi pune tronul deasupra tuturor,/ Rece și înfricoșător, îl voi așeza în vârful de sus/ Se scutură tot pământul/ Sunt stăpân pe întuneric, stăpân peste genune...”* Marx și-a împietrit inima, și-a vândut sufletul, ca să aibă în mână sabia Satanei.

În 1888 Iosif Visarionovici Giugașvili, cunoscut cu numele de Stalin, a intrat în școala elementară clerică din Gori, de unde a ieșit premiant, cunoscând cele mai multe versete din Biblie. În 1894 a intrat la Seminarul Teologic din Tiflis. Dar după un an a luat legătură cu grupările marxiste, și a început chiar să organizeze cercuri de studii marxiste la Seminar. În 1899 a fost exmatriculat, începând o traiectorie în prăbușire până la adâncimile în care a tras o țară întreagă. A cunoscut adevărul, dar și-a împietrit inima.

În 1982, Arthur Blessitt cutreiera Beirutul cu o cruce de lemn în spate, și s-a întâlnit cu Arafat (acesta avea interes să se vadă la CNN). Blessitt i-a vorbit despre Hristos, și s-a rugat cu el. La 20 noiembrie 2003, capelanul de la catedrala Westminster din Londra, R.T. Kendall s-a dus la Ramallah și i-a vorbit lui Arafat despre Domnul Isus. Kendall a mărturisit mai târziu că niciodată n-a încercat să convertească pe cineva atât de mult, cum a încercat să-l aducă pe Arafat la credință, dar n-a reușit. Acesta avea inima împietrită.

„Oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele!”(Ioan 3:19). Ce groaznic! Ce păcat! Ce risipă!

26.

A venit și o văduvă săracă

*„A venit și o văduvă săracă, și a aruncat doi bănuți, care fac un gologan”
(Marcu 12:42).*

„Isus ședea în fața vistieriei...” Așa începe pasajul acesta din Marcu.

Într-o adunare, păstorul mergea în urma colectorilor de ofrande, ca să vadă cât pune fiecare, și apoi de la amvon spunea: „Știu că unii vă supărați pe mine, dar am făcut-o ca să știți că Dumnezeu este aici, El merge printre rânduri, și vă vede cât dați.”

Chiar dacă ne ferim de subiectul acesta, Domnul Isus a vorbit mult despre bani, deci trebuie să știm că subiectul e foarte important. Iar în vremea noastră idolatria cea mai înaltă este lăcomia de bani.

Ne miră cuvintele Domnul Isus, „Vă spun că văduva aceasta săracă a dat mai mult decât toți.” Vreți să știți ce sumă a dat? Doi bani! Nici măcar atât: Doi bănuți! Chiar avea nevoie Templul de cei doi bănuți ai ei?

De fapt secretul îl spune Domnul mai târziu: *Ea dat tot ce avea.* Din sărăcia ei a dat ce-i mai rămăsese ca să trăiască (Marcu 12:44). Nu mai avea nimic. Nu cont la bancă. Nu bani la ciorap. Nu bani în buzunarul soțului. Nu bani pe la copii. Practic, văduva nu mai avea nimic. Nici cu ce să trăiască.

Într-o biserică la țară au rugat să fie casier pe un frate mai în vârstă, care era și proprietarul unei mori din sat. Acesta a cerut un singur lucru: „Mă lăsați să fac orice ca să plătim datoria?” — DA! au răspuns toți bucuroși de ce auzeau. După un an, datoria de 300.000 era plătită, biserica vopsită proaspăt, și mai erau 5.000 în bancă. Toți au vrut să știe cum s-a făcut așa ceva. Omul a explicat: „Ați zis că mă lăsați să fac orice. Ați venit cu grâul la mine, și fără să știți eu am luat 10% din el ca plată pentru biserică. Știam că nu dați, și am luat eu, fiindcă mi-ați spus că pot să fac orice. Cu banii aceia am rezolvat toate cheltuielile. Și nici unul din voi n-a simțit vreo pagubă.”

Dar văduvei nu i-a cerut nimeni să dea cei doi bănuți.

Nici preoții. Nici aprozii. Nici legea cu zeciuiala nu-i pretindea.

E adevărat că n-am văzut pe nimeni care a dat zeciuială, să se plângă că o duce rău! Dar aici avem ceva mai mult. Văduva aceasta nu spune că 10% sunt ai Domnului și 90% ai ei. Ea spune că totul este a Domnului!

E vorba de încredere. O încredere fără contabilitate. O încredere de-a dreptul nesocotită! Când vântul bate pe marea Galileii, te poți încrede în Domnul Isus... Când ești la marginea grădinii și se aude cohorta lui Iuda, te poți încrede în Domnul... Când te uiți dintr-un dud, fiindcă ești prea mic, te poți încrede în Domnul... Când strigi de la margine, de departe, ca leprosul... Când ai rămas singur... Când ți-au rămas numai doi bănuți...

Timotei la Corint ?

„Dacă sosește Timotei, aveți grijă să fie fără frică la voi; căci el este prins ca și mine la lucrul Domnului. Nimeni, deci, să nu-l disprețuiască...” (I Cor. 16:10-11a)

În biserica din Corint erau probleme grele, și apostolul Pavel era în Efes. De acolo s-a gândit să trimită pe cineva ca să le întărească fraților credința, și cel pe care l-a trimis a fost Timotei. „Pentru aceasta v-am trimis pe Timotei, care este copilul meu prea iubit și credincios în Domnul” (I Cor. 4:17).

Timotei la Corint? — ar putea cineva să fi spus; Timotei nu e cel mai potrivit. E adevărat că Timotei era foarte sensibil: „N-am pe nimeni care să-mi împărtășească simțirile ca el” (Filipeni 2:20). Lui Timotei, apostolul Pavel îi scria să nu fie nepăsător de darul care era în el (I Timotei 4:4), deci uneori probabil cădea în desnădejde. Poate era o fire mai delicată, era mai blând și sentimental, astfel că apostolul le-a scris corintenilor: „Dacă sosește Timotei, aveți grijă să fie fără frică la voi... Nimeni, deci, să nu-l disprețuiască.” Atât de critică era situația acolo încât Apolo, un vestitor curajos al Evangheliei, cu experiență amvonală, n-a vrut să meargă. „În legătură cu fratele Apolo, l-am rugat **mult** să vină la voi cu frații, dar n-a voit **nicidecum** să vină acum...” (I Cor. 16:12). Era focul conflictelor prea aprins, și Apolo a simțit că nu era bine să se ducă. În schimb, apostolul Pavel l-a trimis pe Timotei, cel sensibil și delicat în simțiri, și mult mai tânăr.

De ce, Timotei? Cred că Timotei era foarte bine centrat în predicile sale pe Domnul Isus Hristos (II Cor. 1:19), și avea darul prețios de a întări și îmbărbăta credința altora (vezi, I Tes. 3:2). Dar sunt convins că apostolul, atunci când l-a trimis la Corint, l-a încredințat că se va ruga pentru el.

Despre Wilbur Chapman, mare predicator de la începutul secolului XX, se spune că atunci când a fost ales ca păstor la Biserica Prezbiteriană din Philadelphia, un membru al bisericii, un frate mai în vârstă, a venit după o predică, și i-a spus:

— Mi-e teamă că n-ai să poți rezista ca predicator aici la noi.

A făcut o pauză lungă, și a continuat:

— Aceasta este o biserică mare, grea, și răspunderea de păstor e prea copleșitoare pentru umerii tăi. Avem nevoie de un păstor cu experiență... Dar am hotărât să te ajut. Am hotărât ca în fiecare zi să mă rog pentru tine. Și am mai chemat pe încă doi frați, cu legământ, să ne rugăm pentru tine.

Nu peste mult timp, grupul de rugăciune a crescut de la 3 la 50 și apoi la peste 200. Iar în următorii 3 ani s-au convertit acolo peste o mie de suflete.

Un Iosua pe câmpul de luptă are putere când sus pe munte e un Moise cu mâinile ridicate. De atâtea ori am simțit că sunt un Timotei!

Prin valea umbrei morții

„Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mângăie...” (Psalmul 23:4).

Prin „valea” aceasta a trecut Domnul Isus. El cunoaște bine drumul și întunericul nu este întunecos pentru El, ci noaptea strălucește ca ziua, și întunericul ca lumina. Domnul este lumina și mântuirea mea: de cine să mă tem? Domnul este sprijinitorul vieții mele: de cine să-mi fie frică?

Evanghelistul Charles Fuller a anunțat că în duminica următoare, în programul săptămânal la Radio, va predica despre Cer, despre Patria de sus.

În timpul săptămânii următoare a primit o scrisoare:

„În duminica viitoare veți vorbi despre Cer. Sunt foarte interesat în târâmul acela, fiindcă de 55 de ani am ținut la mine un act de proprietate al unui teren de acolo. Nu l-am cumpărat. L-am primit. L-am primit fără să dau un ban. Dar Donatorul l-a cumpărat pentru mine cu un preț extraordinar de mare. Nu-l păstrez ca să fac profit de pe urma lui, și nici nu-l pot vinde fiindcă actul de proprietate nu e transferabil. Și nici nu e teren viran, gol. De mai bine de o jumătate de veac am transferat materiale de construcție cu care Cel mai mare Arhitect și Constructor zidește o casă pentru mine, o casă care nu va avea nevoie de reparații, va fi potrivită pentru mine, și nici nu va suferi din cauza deprecierei și a inflației. N-o vor roade furnicile la temelie, fiindcă e zidită pe Stânca veacurilor. Focul n-o poate distruge, n-o iau apele inundațiilor. N-o să am nevoie de chei și lacăte la ușă, fiindcă nu vor pătrunde hoții în Țara unde mi-am făcut casa. Și e aproape gata, pregătită ca să intru în ea. Acolo voi locui în pace, și știu că niciodată nu voi fi gonit din ea. E o vale adâncă între locul unde stau acum și casa în care voi intra în curând în Cetatea lui Dumnezeu. Dar nu pot ajunge acolo fără să nu trec prin valea aceasta adâncă a umbrei morții. Vă mărturisesc însă că nu mi-e teamă, fiindcă Prietenul meu cel mai bun a trecut prin valea aceasta, demult, demult, și a alungat toată groaza și întunericul din vale. A stat lângă mine și la bine și la rău de 55 de ani, de când L-am întâlnit și ne-am împrietenit. Știu că va fi cu mine și când voi trece prin această vale, și n-am să mă rătăcesc atunci când este El cu mine. Sper să ascult predica dumitale din Ceruri în duminica viitoare, din Casa mea cea nouă, dar încă nu sunt sigur. Biletul meu de plecare n-are nici o dată înscrisă pe el, și nu are nici cupon de bagaje. Da, sunt gata să plec, și s-ar putea să nu fiu aici în duminica viitoare să vă ascult, dar știu că ne vom întâlni acolo într-o zi...”

Strâng la inimă actul de proprietate și biletul meu de călătorie.

Slavă, slavă Ție, Isuse!

Rămâi aici cu Mine

„Dar tu, rămâi aici cu Mine, și-ți voi spune toate poruncile, legile și rânduielele pe care să-i înveți să le împlinească în țara pe care le-o dau în stăpânire.” (Deuter. 5:31).

Glasul de tunet care a făcut să se cutremure muntele, glasul puternic și poruncitor al lui Dumnezeu, s-a schimbat într-un timbru cald, de o duioșie rară, nemai-întâlnită, duioșia graiului Iubirii: *Rămâi aici cu Mine!*

Ceilalți pot să plece, să se întoarcă la corturile lor, la preocupările lor, dar tu, Moise, vreau să rămâi aici cu Mine. Nu pleca, te rog. Moise, te implor, rămâi aici cu Mine... Dumnezeu vorbește cu atâta blândețe și gingășie! Cât aș vrea să fi auzit tonul vocii lui Dumnezeu! Dacă Fața nu l-o pot vedea, măcar vocea Lui să l-o fi auzit: Rămâi, mai stai cu Mine, nu te du!

Lumea vrea să-mi fure ce am mai drag, să mă sustragă de la părtășia cu Tatăl. Preocupările zilei îmi încarcă viața cu lucruri care mă obolesc. Îmi fură timpul. Și El îmi șoptește în clipele de liniște și singurătate: Rămâi, mai stai cu Mine, nu te du...! Câtă duioșie se ascunde în aceste cuvinte!

La 13 septembrie 1845, la adresa editurii ziarului „The New York Observer” a venit o scrisoare cu o poezie în ea, și câteva rânduri introductive scrise de un oarecare Thomas Salmon. Iată scrisoarea:

„Când am locuit o vreme în Coleshill, Anglia, am ajuns să cunosc pe William Walford, predicatorul orb din localitate, un om fără renume, fără rude bogate, fără multă educație, dar un om cu o minte foarte ageră și o memorie extraordinară. La amvon, niciodată nu greșea versetele folosite, și le spunea pe de rost. Spunea psalmi întregi și capitole întregi din Noul Testament pe dinafară. Unii spuneau că știe toată Biblia pe de rost. În ziua aceea când l-am vizitat acasă, l-am găsit lângă sobă, într-un colț. Probabil medita la predicile din duminica viitoare. Repeta niște cuvinte, și apoi întreba: „Crezi că sună bine? Merg așa?” ca și cum vroia să știe dacă sunt potrivite cuvintele pe care le lega într-o poezie. Zâmbea cu fața lui în care ochii erau mereu închiși. Am luat imediat o hârtie și am început să scriu în timp ce el vorbea. Vi le trimit așa cum le-am auzit în colțul acela de lângă sobă, spuse de un orb. Dacă veți crede că sunt de vreun merit literar, vă rog să le publicați. Poate vor fi de folos cuiva...”

Al rugii ceas, ce dulce-mi ești, din toate ostenele

Tu mă conduci la Dumnezeu, Să-I pot plânge necazul meu.

Și când durerea e mare, Isus îmi dă ușurare:

Mă scapă din primejdie, în timpul de rugăciune...”

Nu ca vâjâitul de vânt, nici ca un cutremur de pământ, nu ca un foc ucigător, ci ca un susur blând și subtil, Îl aud cum îmi spune: „Rămâi aici cu Mine...”

30.

Marginile căilor Sale

„Și acestea sunt doar marginile căilor Sale, și numai adierea lor ușoară ajunge până la noi! Dar tunetul lucrărilor Lui puternice cine-l va auzi?” (Iov 26:14)

Nu suntem singuri!

Mai este o lume. Invizibilă, dar reală. Puțin cunoscută dar magnifică. Doar să ridicăm ochii în sus și să ne întrebăm, Cine a făcut aceste lucruri? — și ne dăm seama de adevărul Scripturii că nebun este cel ce spune în inima lui că nu există Dumnezeu (Psalmul 14:1; 53:1).

Oare să fie toate minunile din jurul nostru la întâmplare? N-a fost chiar nici o mână divină care să fi creat miliardele de stele, să le fixeze traiectoriile și să le închidă în niște coordonate neclintite? Ce înseamnă că s-au făcut singure, așa cum ne învață deșteptii lumii?

Adică, scoarța pământului nostru s-a întâmplat doar să aibă stratul de cernoziom deasupra, un strat fără de care nu cresc plantele, de care depinde viața omului și a animalelor? S-a întâmplat doar să fie așa?

Iar pătura atmosferică, cu rezerve nepuizabile de aer, calculată exact câtă grosime să aibă în jurul pământului, și cu densitatea precisă pentru suportul vieții, e tot o lege a fizicii la întâmplare?

Apa, substanța minune care își crește volumul când îngheață, în timp ce toate celelalte substanțe se strâng, se contractă, la îngheț, e tot la întâmplare? Dar nu cumva e din proiectare făcută să fie așa, ca astfel ghiata să plutească la suprafața apelor, și astfel să se păstreze viața acvatică a lacurilor? Este o lege la întâmplare? Care lege s-a mai pomenit să fie la întâmplare?

Avem ziua și noaptea, fiindcă pământul e în rotație, cu o viteză constantă, fără să se încetinească. Și lucrul acesta e tot ceva la întâmplare?

Cine a gândit acest echilibru în natură? Cine a dat unghi axei pământului ca să avem anotimpurile? Iar focul din jarul soarelui care nu generează căldură prea mare, și nici prea puțină, Cine i-a fixat termostatul?

Sau mușchiul acesta din pieptul uman, care pulsează sacadat 70 de ani sau 80 de ani fără reparații, cum de are destulă odihnă în pauzele mici dintre bătăile pompei cardiace?

Un rinichi filtrează otrava din sânge, dar nu oprește substanțele nutritive, și lucrul acesta e tot la întâmplare? De unde știe să distingă ce e otravă și ce e hrană?

Cine i-a dat limbii flexibilitatea unică să pronunțe cuvinte, și cine a pus în creierul uman codul să le înțeleagă? Toate sunt la întâmplare? Domnilor, chiar vreți să spuneți că nu există Dumnezeu?

...Și tot ce știm nu este decât puțin pietriș la „marginile” căilor Sale.

31.

Dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni!

„Este o proorocie a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire, și nu va minți; dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni și se va împlini negreșit” (Habacuc 2:3).

O scurtă schiță în trei acte.

Actul Întâi: La 9 octombrie 1942, ministrul Culturii Naționale și al Culetelor, Ion Petrovici, a semnat decizia pe baza căreia s-au declanșat în anul acela persecuțiile împotriva credincioșilor bapțiști din România. Prigoana a fost cruntă în mod special în Bucovina. Doi dintre conducătorii bapțiști au fost bătuți și schingiuiți, Silvestru Ungureanu și Ion Isăpciuc. Spre sfârșitul lunii octombrie aceștia au reușit să fugă la București. În capitală, Ioan Socaciu a încercat o audiență pentru a prezenta plângerea în legătură cu cruzimea persecuției. Dar ministru Petrovici dăduse ordin ca nici o delegație bapțiastă să nu pătrundă în minister. Totuși, într-o zi frații noștri au reușit printr-o ușă dosnică să ajungă la ministru. Delegația era compusă din: Ioan R. Socaciu, Marin Dumitrașcu, Teodor Vicaș, Silvestru Ungureanu, I. Isăpciuc și Alexa Popovici. Ministrul, surprins de venirea lor, i-a lăsat să vorbească, s-a uitat la cei doi, la Ungureanu și Isăpciuc, a văzut rănile schingiuirilor, și ca să scape de ei, le-a spus că pot să se întoarcă liniștiți înapoi.

Actul al Doilea. La numai două luni, la 28 decembrie 1942 a apărut Decretul-lege nr. 927, semnat de Ion Antonescu și ministrul Ion Petrovici, Decret care a scos bisericile bapțiaste în afara legii și toate proprietățile, casele de rugăciune, trecute în proprietatea statului. De acum prigoana era legală, declarată prin lege. Bisericile bapțiaste au fost închise, casele de rugăciune aveau lanțuri și lacăte la uși. Predicatorii erau căutați, vânați, prinși, arestați.

Actul al Treilea. Dumnezeu Și-a adus aminte de noi, a auzit gemetele sfinților, și la vremea potrivită a intervenit cu Mâna Lui puternică. Astfel, în zilele de 27 și 28 octombrie 1945, la Palatul Cultural din Arad, avea loc primul congres de după război al cultului Bapțiast. Și cine credeți că a deschis congresul cu un cuvânt din Sfânta Scriptură, chemând pe delegați la rugăciune? Silvestru Ungureanu! Da, bătutul și scuipatul, și schingiuitul până la sânge, Ungureanu, ca un trofeu al biruințelor lui Dumnezeu, și-a ridicat glasul și a strigat: Slăvit să fie Domnul!

La congresul acela a fost și primarul Pălincaș al Aradului. Eu aveam atunci trei ani, și mi s-a dat un buchet să-l dau primarului pe scenă. (Nu glumesc: Când am ajuns pe scenă, neștiind pe nimeni afară de tata, Alexa Popovici, m-am pierdut, am uitat ce trebuia să fac, și i-am dat lui florile).

Slavă Domnului că facem parte din Actul al Treilea, al harului, al Învierii!

Veniți la Mine

*„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă...”
(Matei 11:28).*

Aceasta este chemarea harului mântuitor din partea lui Dumnezeu. Acest binecuvântat, „Veniți la Mine!” Îl rostește Domnul tuturor celor împovărați.

Prima oară apare în Geneza 7:1, când Dumnezeu îi spune lui Noe, „*Vino în corabie!*” (La noi în traducere este „Intră în corabie!”) În ebraică este expresia „BO”, cu înțelesul „Vino aici înăuntru! Intră în corabie!” Dumnezeu era deja acolo, în locul harului. Într-o lume păcătoasă din cale afară, sub blestem și pierzare, Dumnezeu spune un cuvânt al harului: „Vino! Vino aici înăuntru, lângă Mine. Nu ți se va întâmpla nimic rău aici!” Aceasta e chemarea să venim la Crucea Domnului Isus, unde găsim iertarea de păcate.

Odată, pe Marea Galileii, în timp ce ucenicii se luptau cu furtuna, Domnul Isus s-a apropiat de ei călcând peste valurile de care ei erau înfricoșați. Petru, cunoștea cuvântul de har al Domnului (Matei 14:29), și fiindcă în volbura furtunii nu vedea bine, a strigat din corabie:

— Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine.

— Vino...

Doar atât. „Vino,” și pentru apostolul Petru a fost destul ca să sară și el peste valuri. Chemarea aceasta, „Vino” L-a caracterizat pe Domnul Isus.

Tot pe Marea Galileii, când s-a iscat o mare furtună, ni se spune că Domnul Isus dormea la cârmă. Smuciturile corabiei nu l-au trezit, nici vuietul vântului, nici mugetul valurilor. Dormea liniștit, adânc. Nu era pericol din pricina valurilor. Pericolul a fost în necredința ucenicilor. El a certat vântul și a poruncit mării să tacă. Dar pe ucenici i-a muștrat: „Tot n-aveți credință?”

„Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta!”

Vino, este cuvântul de veste bună, de Evanghelie. Ucenicilor le spune, Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni. Lui Matei la vamă îi spune, Vino după Mine. Lui Filip în Galileia, Vino după Mine. Lui Petru, după Înviere, Vino după Mine. Unui mort ca Lazăr din Betania, Vino afară! Iar la încheierea cărții citim că Duhul și Mireasa zic, Vino. Și cine aude să zică, Vino... Ce Evanghelie minunată! Tuturora ne spune, Veniți la Mine toți cei trudiți, copleșiți de poveri, și păcate, și necazuri! Veniți la Mine!

Biserica e singura instituție în care suntem primiți dacă recunoaștem că nu suntem buni, că nu suntem adecvați. Tânărul bogat a zis că e bun, deci Domnul n-avea ce să-i mai dea, și tânărul a plecat întristat de la Domnul.

Auzi chemarea Lui? Vino și tu la El, crede în El, și vei avea viața veșnică.
Aliluia! Yadah Adonai ! — Slavă Domnului!